

Sentencja

- 1) Sąd krajowy powinien uwzględnić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, która zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości nie ma zastosowania w państwie członkowskim tego sądu, do celów wykładni przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, która z kolei ma zastosowanie w tym państwie członkowskim zgodnie z art. 4 tego protokołu.
- 2) Artykuł 15 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową z dostępu do rynku pracy wyłącznie na tej podstawie, że decyzja o jej przekazaniu została podjęta w stosunku do niej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.
- 3) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że:
 - osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową można przypisać odpowiedzialność za zwłokę w wydaniu w pierwszej instancji decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wynikającą z braku współpracy tej osoby z właściwymi organami;
 - państwo członkowskie nie może przypisać osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową odpowiedzialności za zwłokę w wydaniu w pierwszej instancji decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na tej podstawie, że osoba ta nie złożyła wniosku w pierwszym państwie członkowskim wjazdu w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 604/2013;
 - państwo członkowskie nie może przypisywać osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową odpowiedzialności za zwłokę w rozpatrzeniu jej wniosku wynikającą ze złożenia przez nią sądowego środka zaskarżenia o skutku zawieszającym od decyzji o przekazaniu podjętej w jej sprawie na podstawie rozporządzenia nr 604/2013.

(¹) Dz.U. C 220 z 1.7.2019.
Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland / XT

(Sprawa C-507/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 12 – Wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy – Bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego zarejestrowany przez Agencję Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) – Warunki korzystania ipso facto z dyrektywy 2011/95 – Ustanie ochrony lub pomocy UNRWA]

(2021/C 72/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: XT

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy ochrona lub pomoc Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) ustały, należy wziąć pod uwagę, w ramach indywidualnej oceny wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sytuacji, wszystkie sektory strefy działania UNRWA, na których terytoria bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego po opuszczeniu przez niego tej strefy ma konkretną możliwość wjazdu i bezpiecznego tam przebywania.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż ochrona lub pomoc UNRWA ustała, gdy bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego opuścił strefę działania UNRWA, wyjeżdżając z sektora tej strefy, w którym jego bezpieczeństwo osobiste było poważnie zagrożone i w którym agencja ta nie była w stanie zapewnić temu bezpaństwowcowi ochrony lub pomocy, po pierwsze, jeśli udał się on dobrowolnie do tego sektora z innego sektora wspomnianej strefy, w którym jego bezpieczeństwo osobiste nie było poważnie zagrożone i w którym mógł korzystać z ochrony lub pomocy tej agencji, a po drugie, jeśli nie mógł racjonalnie oczekiwać na podstawie konkretnych informacji, jakimi dysponował, uzyskania ochrony lub pomocy UNRWA w sektorze, do którego się udał, lub możliwości powrotu w krótkim czasie do sektora, z którego przybył, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 14.10.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko MM

(Sprawa C-414/20 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. c) – Europejski nakaz aresztowania wydany na podstawie krajowego postanowienia o postawieniu zarzutów – Pojęcie „[nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny” – Brak krajowego nakazu aresztowania – Konsekwencje – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 72/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

MM

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że status „wydającego nakaz organu sądowego” w rozumieniu tego przepisu nie jest uzależniony od istnienia kontroli sądowej postanowienia o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania ani leżącego u jego podstaw postanowienia krajowego.